

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5C/157/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8211205897
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zdenka Saraková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2014:8211205897.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudkyňou Mgr. Zdenkou Sarakovou v právnej veci navrhovateľky D. H., I. T., V.. XX.X.XXXX, P. L. B. Č.. X, zastúpenej JUDr. Jozefom Kruželákom, advokátom so sídlom Kellera 11, 085 60 Bardejov proti odporcovi J. H., V.. X.X.XXXX, P. X. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom, so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, o určenie manželského výživného, takto

rozhodol:

Odporca je povinný prispievať na výživu navrhovateľky sumou 40,-- eur mesačne od 30.8.2011 do 27.12.2012.

Dlh na výživnom za dobu od 30. 8.2011 do 27.12.2012 vo výške 597,42 eur povoľuje otcovi splácať v splátkach po 50,-- eur mesačne, pričom prvá splátka sa stane splatnou 15. deň mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a ďalšie splátky vždy do 15. dňa, toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania.

odôvodnenie:

Navrhovateľka sa návrhom na začatie konania, ktorý podala na tunajšom súde dňa 30.8.2011 domáhala, aby súd zaviazal odporcu prispievať na jej výživu sumou 100,- € mesačne titulom manželského výživného. Svoj návrh odôvodňovala tým, že účastníci sú manželia. Manželstvo uzavreli XX.X.XXXX. V manželstve sa im narodili dve deti. Dcéra J., V.. XX.X.XXXX, ktorá študuje na vysokej škole a maloletý Q., V.. XX.X.XXXX. Poukazovala na to, že súčasne prebieha na tunajšom súde konanie o rozvod manželstva účastníkov pod sp. zn. 3C/54/2011. Ďalej uvádzala, že pri vybavovaní sociálnych dávok bola upozornená pracovníčkou Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, že má predložiť doklad, rozhodnutie súdu o tom, že požiadala o manželské výživné od svojho manžela, že jej toto bolo určené, alebo nebolo jej určené a že len na základe tohto rozhodnutia môžu jej byť poskytnuté sociálne dávky. Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu na začatie konania, ktoré súdu doručil 26.10.2011 namietal voči návrhom uplatnenému nároku navrhovateľkou s tým, že podľa jeho názoru cieľom navrhovateľky je iba získať finančné prostriedky z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny a nie skutočná absencia finančných prostriedkov. Ako dôkaz tejto skutočnosti označil, že pred podaním návrhu navrhovateľka písomne, ani telefonicky nekontaktovala odporcu, že je nezamestnaná a že potrebuje finančné prostriedky. Tvrdil, že podľa jeho názoru životná úroveň navrhovateľky musí byť veľmi dobrá, keďže aj napriek tomu, že požaduje finančné prostriedky od štátu, prípadne od odporcu, nevyužila možnosť poskytnutia bezplatných právnych služieb Centrom právnej pomoci, ale namiesto toho využívala platené služby advokáta. Tvrdil, že už niekoľko rokov s navrhovateľkou nežijú spolu a nikdy ani nemali spoločnú domácnosť a poukazoval na to, že už niekoľko rokov prispieva na výživu detí, ktoré sa narodili v manželstve účastníkov a že ani raz nebol zo strany odporkyne požadovaný o finančnú výpomoc. Vyslovil domnienku, že je možné, že navrhovateľka aj naďalej pracuje u svojho bývalého zamestnávateľa „načierno“ keďže je s ním pravdepodobne v citovom vzťahu. V ďalšom písomnom podaní, ktoré doručil odporca súdu dňa 2.12.2011 na doplnenie svojho vyjadrenia k návrhu na začatie

konania, odporca konštatuje, že hoci s navrhovateľkou dlhé roky nežijú spolu, a zároveň tvrdil, že to nie je len jeho vinou, považoval ich vzťah minimálne na takej korektnej úrovni, aby navrhovateľka nemala mať problém oznámiť odporcovi skutočnosti, na základe ktorých by bolo pre odporcu samozrejmosťou pomôcť navrhovateľke nielen ako manželke, ale hlavne aj z dôvodu toho, že je matkou ich spoločných detí. Voči uplatnenému nároku namietal, že navrhovateľka nešpecifikuje v návrhu pokles svojej životnej úrovne. Dôkazom toho, že navrhovateľka má dostatok finančných prostriedkov, je podľa odporcu skutočnosť, že využíva platené právne služby a nepožiadala o pomoc Centrum právnej pomoci. K svojim majetkovým pomerom odporca uvádzal, že jeho priemerný mesačný príjem je cca 1.000,- €, z toho uhrádza deťom na účet sumu vo výške 167,- € mesačne obom spolu. Plnoletej dcére platí mesačne cca 30,- € na mobil, ďalej má náklady na cestovné výdavky, keďže pracuje mimo miesta bydliska a tieto vyčíslil sumou 50,- € mesačne. V priemere 30,- € mesačne prispieva dcére na ďalšie náklady, keď ho o to požiada. Býva v rodinnom dome s matkou, v ktorom vlastní podiel jednej polovice, ide o podiel, ktorý zdedil po otcovi. Výdavky spojené s bývaním vyčíslil sumou 100,- € mesačne. Tvrdil, že finančne pomáha svojej matke aj s inými výdavkami vzhľadom na jej vek a zdravotný stav, a to v priemere 80,- € mesačne. Na jeho osobné potreby, stravu, domácnosť mu zostáva suma 580,- €, z čoho si uhrádza aj náklady spojené so stretávaním sa so synom. Nevidí žiaden problém v tom, aby navrhovateľku podporoval a z uvedeného dôvodu tvrdil, že už uhradil navrhovateľke v súvislosti s týmto súdnym konaním sumu 30,- € a urobí tak minimálne v tomto rozsahu i v nasledujúce mesiace. Ďalej uvádzal, že vzhľadom na to, že má záujem plniť si svoju povinnosť voči navrhovateľke ako manželke a keďže je aj spoluvlastníkom rodinného domu v obci X., kde má svoju vlastnú domácnosť, môže poskytnúť bývanie a stravu a svoju domácnosť tak navrhovateľke, ako aj ich synovi, aby im boli adekvátne zabezpečované ich potreby v rámci možností odporcu.

Na pojednávaní dňa 28.12.2011 navrhovateľka zobrala svoj návrh na začatie konania v časti prevyšujúcej sumu 40,- € mesačne od podania návrhu späť a v tejto časti navrhovala konanie vo veci zastaviť. Odporca s čiastočným späťvzatím návrhu nesúhlasil a ako dôvod nesúhlasu uviedol, že navrhuje návrh v celom rozsahu zamietnuť, pretože ho neakceptuje, čo považuje za vážny dôvod, pre ktorý nesúhlasí s čiastočným späťvzatím návrhu.

Súd uznesením č. k. 5C/157/2011-74 zo dňa 6.3.2013 konanie v časti o určenie manželského výživného nad sumu 40,- € mesačne od podania návrhu zastavil /§96 ods. 2 O.s.p./.

Predmetom konania tak zostal návrh navrhovateľky na určenie manželského výživného vo výške 40,- € mesačne od podania návrhu, teda od 30.8.2011.

V priebehu konania o určenie manželského výživného bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené, čo súd zistil zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 3C/54/2011, a to rozsudkom Okresného súdu Bardejov, č. k. 3C/54/2011-130. Maloletý syn účastníkov Q. H. bol na čas po rozvode zverený do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný prispievať na jeho výživu sumou 120,- € mesačne a zároveň bol upravený styk otca s maloletým. Rozsudok nadobudol vo výroku o rozvode manželstva právoplatnosť dňa 28.12.2012. Predmetom konania tak sa zostalo určenie manželského výživného za dobu od 30.8.2011 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci rozvodu manželstva, t. j. do 27.12.2012.

Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine, manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

Podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine, výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

Vyživovacia povinnosť manželstva predchádza nároku na dávky a príspevky poskytované podľa zákona o pomoci v hmotnej núdzi (je povinnosť prioritne si uplatniť nároky v zmysle Zákona o rodine).

Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva (nevyžaduje sa rozhodnutie súdu), je viazaná na právnu existenciu manželstva. Do základu rovnakej životnej úrovni manželstva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti a preto pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, resp. vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými, prostredníctvom tohto inštitútu sa teda okrem uspokojenia osobných potrieb sleduje aj naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napr. obaja manželia zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby v dôsledku oddeleného hospodárenia však vzniká disproporcia v ich celkovej životnej úrovni. Pri posudzovaní, či je alebo nie je naplnený korektív dobrých mravov, súd na plnenie povinností manželov podľa ustanovenia § 18 Zákona o rodine, v ktorom sú vymedzené práva a povinnosti manželov a podľa ktorého manželia sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Podiel na životnej úrovni povinného, je v rozsahu vyživovacej povinnosti spolu s výživným dieťaťa najväčší. Týka sa tak ako jedna z druhov vyživovacích povinností všetkých potrebných osobných potrieb, t. j. predovšetkým stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia. Východiskom je v zásade rovnaká životná úroveň manželov. Nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí, treba zohľadniť špecifiká, vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných dôvodov, týkajúcich sa jednotlivých manželov.

Zákon ukladá súdu povinnosť obligatórne prihliadať na starostlivosť o domácnosť, pričom už nehovorí o spoločnej domácnosti, na základe čoho možno hodnotiť aj prípady oddeleného žitia v prípade starostlivosti o dieťa.

Na pojednávaní navrhovateľka navrhovala svojmu návrhu na určenie výživného v rozsahu 40,- € mesačne od podania návrhu do rozvodu manželstva v celom rozsahu vyhovieť.

Odporca navrhoval návrh navrhovateľky na určenie manželského výživného v celom rozsahu zamietnuť s tým, že naďalej trval na tom, že navrhovateľka nepreukázala, žeby došlo k poklesu jej životnej úrovne, žeby si aktívne hľadala zamestnanie za účelom zabezpečenia si príjmu. Poukazoval na to, že navrhovateľka pri skončení pracovného pomeru v spoločnosť Q., T.I..N.. Organizačná zložka podniku zahraničnej osoby vzdala sa majetkového prospechu, keď súhlasila so skončením pracovného pomeru dohodou, a nie výpoveďou, a tým sa vzdala nároku na odstupné. Je toho názoru, že je dostatok pracovných príležitostí a bol dostatok pracovných príležitostí zamestnať sa, ale, že navrhovateľka, aspoň podľa neho o to nejavila záujem. Z toho usudzoval, či je schopná sa postarať sama o seba, keď nie je schopná zamestnať sa a či je schopná postarať sa aj o ich syna. Poukazoval na blízky vzťah navrhovateľky a zástupcu obchodnej spoločnosti Q., preto mal pochybnosti o tom, či existoval dôvod pre skončenie pracovného pomeru dohodou, a že nebola využitá možnosť výpovede, kde by vznikol nárok navrhovateľky na vyplatenie odstupného.

Navrhovateľka k tvrdeniam odporcu v priebehu konania, týkajúcich sa rozporu s dobrými mravmi, pokiaľ ide o navrhovateľkou uplatnený nárok, uvádzala, že v súvislosti s faktom, že jeden z manželov opustil spoločnú domácnosť, za akých okolností pusti spoločnú domácnosť, čo vykonal pre udržanie manželstva, akým spôsobom sa podieľal na zabezpečovaní potrieb rodiny, aj vzhľadom na svoje zárobkové možnosti na starostlivosť o deti, poukazovala na to, že počas trvania manželstva odišiel odporca zo spoločnej domácnosti, nie navrhovateľka, ktorý ešte v roku 2005 opustil spoločnú domácnosť. Ona zostala s dvomi deťmi. Počas podstatnej časti trvania manželstva, odporca zarábala oveľa viac ako navrhovateľka. Prostriedky takto zarobené patrili do BSM, napriek tomu odporca samostatne hospodáril so svojim zárobkom v jeho rozhodujúcej časti, poberal až do roku 2012 rodinné prídavky a uplatňoval si daňový bonus. Starostlivosť o domácnosť a o spoločné deti vždy zabezpečovala navrhovateľka. Ak mal závažný dôvod, vzhľadom na prípadné ním tvrdené konanie navrhovateľky v rozpore s dobrými mravmi, mal to riešiť v konaní o rozvod ich manželstva, prípadne sám podaním návrhu na rozvod manželstva, čo neurobil, návrh na rozvod manželstva podala navrhovateľka a v konaní o rozvod odporca nikdy neuviedol ako dôvod rozpadu manželstva správanie sa navrhovateľky v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľka sa odvolávala na obsah spisu vo veci rozvodu manželstva účastníkov. Trvala na tom, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo pre nedostatok zákazok vo

firme, kde naposledy pracovala a na to, že po odchode odporcu počas manželstva sa snažila stále byť zamestnaná a nežiadala od odporcu, aby prispieval na jej výživu. Urobila tak až po tom, čo v roku 2011 prišla o zamestnanie a obrátila sa na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v P. o poskytovanie dávok v hmotnej núdzi. Nedomáhala sa ani určenia výživného na deti do rozvodu manželstva. Poukazovala na to, že otec síce prispieval na výživu detí po 83,- € mesačne, na každé z nich, ale zároveň poukazovala na to, že v tejto sume boli zahrnuté rodinné prídavky a daňový bonus, čo zhruba zodpovedalo polovičke tejto sumy a to pri príjme odporcu cca 1.000,- € mesačne.

Súd v tejto právnej veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, oboznámením sa s obsahom spisu tunajšieho súd sp. zn. 3C/54/2011 a sp. zn. 5P/73/2011, oboznámením sa

s obsahom listinných dôkazov, ktoré predložili účastníci konania o výške ich príjmov a výdavkov, výsluchom svedkyne a zistil tento skutkový stav:

Účastníci v čase podania návrhu na určenie manželského výživného boli manželia. Manželstvo uzavreli v roku 1989 a ich manželstvo bolo rozvedené v roku 2012. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 28.12.2012. Z odôvodnenia rozhodnutia vo veci rozvodu manželstva vyplýva, že ako príčina rozvratu manželstva účastníkov sa uvádza citové odcudzenie manželov. Odporca v priebehu konania o rozvod manželstva netvrdil, žeby, pokiaľ ide o jeho opustenie spoločnej domácnosti, zapríčinila to svojim správaním výlučne navrhovateľka a netvrdil to ani v konaní o určenie manželského výživného. Z jeho vyjadrenia k návrhu na určenie manželského výživného vyplýva, že v konaní o rozvod manželstva, nepopiera, že opustil spoločnú domácnosť v roku 2005, že od roku 2005 s navrhovateľkou spolu trvale nežijú, že za trvania manželstva vôbec nevedli spoločnú domácnosť, zrejme tým myslel, že nemali spoločné trvalé bydlisko v jednom mieste, pretože naďalej po uzavretí manželstva mal trvalé bydlisko v obci X. na adrese u svojich rodičov, kde od roku 2005 aj nepretržite býva.

Podľa tvrdení navrhovateľky pred rokom 2005 nedá sa hovoriť o vedení spoločnej domácnosti, pretože každý z nich hospodáril so svojim príjmom a odporca nežil nepretržite s navrhovateľkou, ale zdržoval sa aj v obci X. a chodil aj do domácnosti navrhovateľky kde bývala ona s deťmi u jej rodičov.

Prípadný rozpor s dobrými mravmi súd prihliada z úradnej povinnosti a hodnotí zistené skutočnosti podľa konkrétnych okolností prípadu.

Z vyjadrení odporcu vyplýva, že za rozpor s dobrými mravmi považuje to, že navrhovateľka bez ospravedliteľného dôvodu nevykonávala žiadnu zárobkovú činnosť. Podľa jeho tvrdenia, napriek objektívnym možnostiam a svojim schopnostiam svoju situáciu neriešila hľadaním zamestnania, ale požiadavkou na platenie manželského výživného. Toto svoje tvrdenie odporca ale ničím nepreukázal. Vychádzajúc zo skutočností, že opustil spoločnú domácnosť v roku 2005, navrhovateľka sa domáhala manželského výživného až v roku 2011 vyplýva, že pokiaľ to bolo možné, navrhovateľka sa snažila zabezpečovať si prostriedky pre zabezpečovanie svojej výživy sama. Osobne sa starala o dve deti, ktoré sa narodili v manželstve účastníkov a o domácnosť, ktorú tvorila s týmito deťmi. Otec a manžel, pokiaľ ide o plnenie svojich povinností, vyplývajúcich z ustanovenia § 18 Zákona o rodine, nepodieľal sa na fyzický na osobnej starostlivosti o spoločné deti, na bežnej výchove maloletých detí účastníkov, na vytváraní zdravého rodinného prostredia, a prispieval na výživu detí len sumou 83,- € mesačne na každé z nich pritom poberal daňový bonus a rodinné prídavky, tak vlastne na výživu detí prispieval zhruba polovicou tejto sumy, takže vzhľadom na odvodené potreby detí dopĺňať tieto potreby musela matka detí, teda navrhovateľka. Navrhovateľka s deťmi nebýva priamo v Bardejove, býva mimo Bardejova a vzhľadom na osobnú starostlivosť o syna účastníkov, ktorý v čase podania návrhu na určenie manželského výživného mal 9 rokov a vychádzajúc z obsahu spisu vo veci rozvodu manželstva mal aj zdravotné problémy, nedá sa predpokladať, žeby navrhovateľka si našla v lokalite mesta Bardejov, prípadne blízkeho okolia takú prácu, ktorú by mohla vykonávať popri zabezpečovaní osobnej starostlivosti o syna. Nie je možné od nej spravodlivo žiadať, pretože z dôvodu osobnej starostlivosti o dieťa, narodené v manželstve účastníkov, ani nútiť ju k tomu, aby si hľadala zamestnanie mimo okresu Bardejov.

Súd v konaní o manželské výživné je viazaný dôvodmi, pre ktoré rozviedol rozvodový súd manželstvo účastníkov rozviedol a teda nemôže ich hodnotiť inak. Zároveň, v tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 570/2011 zo dňa 15.12.2011, ktorý hodnotil tento záver vyslovený odvolacím súdom v konaní rozvodovom, ktoré prebiehalo súčasne s konaním vo veci určenia manželského výživného, a ktoré skončilo skôr. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že súd konštatoval, že takémuto záveru zodpovedá všeobecná prax súdov, ktoré pre potreby konania o určenia manželského výživného vyžadujú kompletný súdny spis rozvodových súdov, z ktorých zisťujú príčiny rozvratu manželstva.

Keďže súd v konaní o manželské výživné má prihliadať pri posudzovaní dobrých mravov aj na príčiny rozvratu manželstva účastníkov, súd dospel k záveru, vychádzajúc z rozvodového spisu účastníkov konania aj z doplneného dokazovania, že nebolo preukázané, aby odporcov odchod zo spoločnej domácnosti bol vyvolaný výlučne správaním navrhovateľky, alebo, žeby ona bola príčinou toho, že odporca trvale opustil spoločnú domácnosť. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že odporca ani nepodával návrh na rozvod manželstva a to napriek jeho tvrdeniam, ktoré sa týkali navrhovateľky po jeho odchode zo spoločnej domácnosti.

Súd dospel k záveru, že nebolo preukázané ani ďalšie tvrdenie odporcu o rozpore s dobrými mravmi, týkajúce sa príčin rozvratu manželstva účastníkov.

Pokiaľ ide o výšku výživného, vychádzajúc zo schopností a možností odporcu prispievať na výživu navrhovateľky a jeho životnej úrovne, zo schopností a možností navrhovateľky, z príjmových a majetkových pomerov navrhovateľky v čase od podania návrhu do rozvodu manželstva súd dospel k záveru, že schopnostiam a možnostiam odporcu a zásade rovnakej životnej úrovne manželov zodpovedá z príjmu odporcu suma vo výške 40,- € mesačne tak ako to požadovala navrhovateľka po čiastočnom späťvzátí návrhu na začatie konania Navrhovateľka žije v spoločnej domácnosti so svojim otcom a deťmi, ktoré sa jej narodili v manželstve s odporcom. Zdedila síce v dedičskom konaní podiel v rodinnom dome, ale rovnako podielovým spoluvlastníkom rodinného domu, v ktorom býva je aj odporca spolu so svojou matkou v obci X.. Bola jej priznaná dávka v hmotnej núdzi preddavkovo. Úrad práce nezistil, aby mala okrem výživného na deti iný vlastný príjem. Podľa správy Sociálnej poisťovne nebol jej priznaný ani príspevok pred nástupom do zamestnania po skončení pracovného pomeru.

Odporca je zamestnaný na A. Ú. L. Y., s príjmom cca 1.000,- € v priemere mesačne. Vychádzajúc z jeho výdavkov, ako ich v priebehu konania uvádzal, a ako ich uvádzal vo svojom vyjadrení k návrhu s prihliadnutím na výšku výživného na syna, na výživu ktorého pred rozvodom manželstva prispieval po 83,- € mesačne (až po rozvode bolo určené výživné pre syna vyššou sumou) a s prihliadnutím na jeho vyživovaciu povinnosť k plnoletej dcére, na výživu ktorej bol zaviazaný prispievať rozsudkom tunajšieho súdu, č. k. 5P/73/2011-167 zo dňa 21.6.2013 sumou od 4.10.2011 do 28.2.2013 sumou vo výške 120,-- eur mesačne a od 1.7.2012 do 28.2.2012 sumou 140,-- eur mesačne, súd dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre priznanie manželského výživného v takej výške ako si uplatňovala navrhovateľka, teda vo výške 40,- € mesačne.

Z uvedeného dôvodov súd návrhu vyhovel tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Dlh na výživnom za dobu od 30.8.2011 do 28.12.2012 celkom vo výške 597,42 eur / po zohľadnení sumy 30,-- eur, ktorú odporca dobrovoľne zaplatil v priebehu konania/ súd povolil odporcovi splácať v splátkach po 50,-- eur mesačne a zároveň určil podmienky splatnosti splátok /§ 160 ods. 1 O.s.p./.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa

jeho doručenia účastníkom na Okresnom súde Bardejov.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu, zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (§ 251 O.s.p.).